

Pogrzeb

POGRZEB KATOLICKI

-
Prośba o pogrzeb katolicki powinna być potwierdzeniem woli zmarłego, że zarówno za życia jak i po śmierci pragnął być zjednoczony z Bogiem.

Zgłoszenia powinna dokonać osoba blisko spokrewniona z osobą zmarłą, mogąca decydować również o miejscu pochówku.

Godziny otwarcia kancelarii parafialnej oraz numery telefonów w zakładce KONTAKT

Przy zgłoszeniu należy dostarczyć następujące dokumenty:

kartę zgonu potwierdzoną przez Urząd Stanu Cywilnego zaświadczenie o przyjęciu przed śmiercią sakramentów spowiedzi, komunii i namaszczenia (jeżeli zmarły przebywał w szpitalu lub hospicjum) zgoda parafii miejsca zamieszkania zmarłego na pogrzeb w innej parafii (zaświadczenie, że zmarły był wierzący i praktykujący).

Liturgia pogrzebu

Ma ścisły związek z przeżyciami wiernych. Jej celem jest nie tylko modlitwa za zmarłego, lecz także obudzenie wiary i nadziei członków jego rodziny i uczestników pogrzebu. Modlitwa, a zwłaszcza pełne uczestnictwo we Mszy św. pogrzebowej (przyjęcie Komunii św.) jest najcenniejszym darem dla zmarłego. Także po pogrzebie należy zmarłym zapewnić stałą pomoc modlitewną polecając ich Miłosierdziu Bożemu.

Formalności związane z pogrzebem, po uprzednim uzgodnieniu daty i godziny, załatwia rodzina w kancelarii parafialnej, przedstawiając następujące dokumenty: akt zgonu z USC, informację o przyjęciu sakramentów św. (dokument od kapelana szpitalnego lub od duszpasterza z parafii o zaopatrzeniu zmarłego w domu rodzinnym), pisemną informację o zmarłym wystawioną przez właściwego proboszcza (jeżeli zmarły zamieszkiwał poza terenem parafii).

Prawo do pogrzebu kościelnego

Mają wszyscy wierni i katechumeni (kan. 1183 KPK). Konferencja Episkopatu Polski, adoptując odnowione obrzędy pogrzebu do warunków polskich, zezwoliła ponadto na katolicki pogrzeb dzieci, które zmarły przed chrztem. Jeżeli rodzice proszą o taki pogrzeb, nie należy odmawiać, nie tylko ze względu na ich odczucia, ale i z racji głoszonej przez Kościół sakralnej wartości ludzkiego życia.

Proponując jedną stację podczas pogrzebu takiego dziecka należy wybrać „stację przy grobie”, aby rodzice katolicy tym pełniej odczuli towarzyszenie Kościoła w ich cierpieniu.

Tym, którzy wybrali spalenie swoich zwłok, należy udzielić chrześcijańskiego pogrzebu, chyba, że z całą pewnością wiadomo, iż podjęli oni tę decyzję z motywów przeciwnych zasadom wiary chrześcijańskiej (por. kan. 1184, §2 KPK). W takiej sytuacji trzeba jednak wyeliminować niebezpieczeństwo zgorszenia ze strony wiernych. W katechezie wypada zasygnalizować, że Kościół wyżej ceni zwyczaj grzebania zwłok, aniżeli ich kremację, przede wszystkim z uwagi na fakt, iż sam Chrystus po swojej śmierci został pogrzebany.

Według powszechnego zdania psychiatrów samobójcy nie są w pełni odpowiedzialni za swój czyn. Dlatego nie odmawia się im pogrzebu katolickiego, jeżeli w ciągu życia okazywali przywiązanie do wiary i Kościoła. Uczestnikom takiego pogrzebu należy wyjaśnić sytuację. Jeżeli zachodzi poważna wątpliwość należy zwrócić się do Biskupa miejsca. Samobójcę, który przed zamachem na własne życie dawał zgorszenie, należy traktować jako jawnego grzesznika. W razie wątpliwości duszpasterz powinien zwrócić się o radę do biskupa. Uczestnikom pogrzebu należy wyjaśnić powody podjętej decyzji. W wypadkach wątpliwych (nagła śmierć, śmierć na skutek alkoholizmu lub narkomanii) nie należy odmawiać posługi religijnej nad grobem pamiętając, że zmarły stanął już na sądzie Bożym, a modlitwa za żywych i umarłych może być źródłem pociechy dla żyjących, a nawet początkiem nawrócenia. Szczegółowe wypadki pozostawia się do osądzenia roztropności proboszcza. W wypadkach szczególnych trudności proboszcz winien odnieść się do biskupa diecezjalnego, do którego decyzji należy się dostosować (por. kan. 1184 KPK).

Nie mają prawa do kościelnego pogrzebu:

Notoryczni apostaci, heretycy i schizmatycy, osoby, które wybrały spalenie ciała z motywów przeciwnych chrześcijańskiej wierze i jawni grzesznicy (kan. 1184 § 1 KPK). W wyżej wymienionych przypadkach możliwy byłby pogrzeb katolicki, gdyby te osoby wyraziły przed śmiercią jakiś akt skruchy, np. prośbę o kapłana, ucałowanie krzyża, akt żalu. O znakach nawrócenia może poświadczyć nawet jedna osoba, jeżeli jest wiarygodna. Duszpasterze niech w takich wypadkach wyjaśnią wiernym, dlaczego jest pogrzeb, aby uniknąć w ten sposób zgorszenia oraz niepokoju w parafii. Gdy słusznie odmawia się pogrzebu kościelnego, tam też odmawia się i Mszy św. pogrzebowej (kan. 1185 KPK).

Podczas ceremonii pogrzebowych stanowczo należy unikać wygłaszania mów pochwalnych na cześć zmarłego. Ważne szczegóły z jego życia mogą być wspomniane jedynie w kontekście rozważanego Słowa Bożego, jako modlitwy dziękczynienia składanego Bogu. Słowa, które celebrans kieruje do wiernych podczas pogrzebu muszą być zgodne z rzeczywistą sytuacją. Duszpasterz powinien tę sytuację znać i ewentualnie dokładnie poinformować o niej innego kapłana; który będzie przewodniczył obrędom pogrzebu. Jeżeli jest taki zwyczaj, krewni lub bliscy znajomi zmarłego mogą wygłosić nad grobem słowo pożegnania.

Pogrzeb

Do zgłoszenia pogrzebu potrzebne są następujące dokumenty:

Kopia aktu zgonu osoby zmarłej. Dokument zakładu pogrzebowego wydawany dla zarządcy cmentarza.

Pogrzeb katolicki przysługuje wierzącym i praktykującym członkom wspólnoty parafialnej. Obejmuje on:

Modlitwy w kaplicy przedpogrzebowej. Mszę świętą z ciałem zmarłego w kościele. Liturgię pogrzebową na cmentarzu.

W uzasadnionych przypadkach forma pogrzebu może być zmieniona.

Formalności pogrzebowe załatwia rodzina zmarłego. Do nich należy:

Uzgodnienie termin pogrzebu z władzami cmentarza i parafii. Dostarczenie do kancelarii parafialnej z aktu zgonu i zaświadczenia o udzielonych zmarłemu sakramentach. Ustalenie z kapłanem formy i szczegółów ceremonii pogrzebowej.

Podczas Mszy świętej pogrzebowej jest zawsze okazja do spowiedzi oraz zamówienia Mszy świętych w intencji zmarłego.

Najistotniejsza sprawa

Gościwie zachęcam do modlitwy w intencji zmarłego, a zwłaszcza do pełnego uczestnictwa we Mszy św. pogrzebowej. Ważne jest by przed pogrzebem przystąpić do sakramentu pokuty i przyjąć Komunię św. w intencji zmarłego.

Także po pogrzebie o zmarłym należy pamiętać, otaczając go modlitewna pamięcią np. przez:

Msze św. w 30 dzień po śmierci; Msze św. w rocznicę śmierci; Msze św. w innych terminach (np. w dzień imienin, urodzin); „wypominki” w miesiącu listopadzie;

Więcej informacji nt pogrzebu chorych można uzyskać czytając:

Nauczanie Kościoła Katolickiego na temat pogrzebu:

Katechizm Kościoła Katolickiego pkt. 1680-1690.

Obowiązujące normy prawne:

Kodeks Prawa Kanonicznego kan. 1176-1185.

Katechizm Kościoła Katolickiego

<http://www.katechizm.opoka.org.pl/rkkkII-2-4.htm>

Kodeks Prawa Kanonicznego

http://www.intratext.com/IXT/POL0025/_P3A.HTM

Tytuł III-POGRZEB KOŚCIELNY (Kan. 1176-1185) - plik